

ANTHOLOGIE

Belangrijke bijverhalen

De anthologie wordt geschreven in samenwerking met andere auteurs. De verhalen zijn een belangrijk onderdeel van Dizary. Er is geen leesvolgorde.

Lees vooral ook:
Hoofdstuk 1 van Acmala door
Johan Klein Haneveld

[CHECK SITE](#)

Je leest nu:
Panda en het zwarte Dat
van Jasper Polane

[CHECK SITE](#)

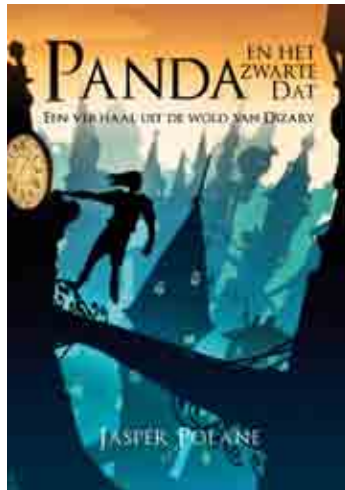

Vergeet vooral niet:
De zielenlezer van Turion
door Marieke Frankema

[CHECK SITE](#)

Doortje
~~PANDA~~ EN HET ZWARTE DAT
EEN VERHAAL UIT DE WOLD VAN DIZARY

JASPER POLANE

HOOFDSTUK 1

WIE HET EERST THUIS IS

(EEN JAAR LATER ...)

De klok van de Holle Scheltoren sloeg vier keer, nagevolgd door de vele klokken onder het wolkendek die de wold van Dizary rijk was. Het district Zilverpieken, op het hoogst gelegen niveau van Eteria zelf, had er maar één, maar de Holle was de hardste en de schelste, die een orenbestokend kabaal voortbracht dat het glas in de ruiten deed trillen.

Panda schonk er geen aandacht aan. Ze dacht alleen: *Poep, ik ben te laat!* en zette er flink de pas in. Het stenen trottoir dat ze volgde, klampte zich aan de torens vast, alsof het bang was zelf naar beneden te storten. Links van haar lag een afgrond die een tiental meters lager gevuld was met wolken. Een tweede pad liep aan de overkant langs de huizen. Verderop lag de stenen brug die dit trottoir met dat aan de overkant verbond, maar die te gebruiken betekende omlopen en dat kostte zeker tien minuten. Die tijd had Panda niet.

Ze liep tot de plek waar de afstand tussen de paden het kleinst was. Een bord *Verboden over te springen* probeerde haar van gedachten te doen veranderen. Een gat in het wolkendek onthulde de wriemelende straten van Kromwyl, honderden meters lager, maar hoogtevrees had Panda niet. Ze drukte zich tegen de muur, telde tot drie, nam twee stappen en zette zich af.

Ze vloog door de lucht, sierlijk als een zwaan, haar donkerbruine haren achter haar aan wapperend, en landde gehurkt op de stoep aan de overkant. Panda lachte opgelucht. Ze had deze sprong vaker

gemaakt, maar het bleef altijd spannend. Dat bord stond er niet voor niets.

Ze keek over haar schouder. ‘Alles goed, Mam?’

Het kopergroene hoofd van de rimpelige schildpad verscheen en liet een schel fluitje horen.

‘Een beetje hobbelig, ik weet het. Maar we moeten ons haasten. Vader kan ieder moment thuiskomen.’ Ze trok de riemen waarmee Mam op haar rug vastgebonden zat extra strak en sprong op. ‘We hebben geen tijd te verliezen!’

In plaats van het pad te volgen holde ze naar de regenpijp en klauterde langs de muur naar boven. Omdat ze een korte broek droeg schaafde ze haar blote knieën aan de ruwe bakstenen, maar ze negeerde de pijn; ze was geen doetje.

Het dak van de woning liep schuin omhoog. Op handen en voeten krom Panda langs de glibberige dakpannen naar boven. Ze had bijna het hoogste punt bereikt toen er een luik in het dak openging. Het hoofd van een man met een stekelige baard verscheen in het gat. ‘Hela! Wie klautert er over mijn dak? Het is hier verboden voor voetgangers! Ik zal... O, hallo Panda.’

‘Hallo meneer Paulussen. Sorry voor de overlast, maar ik heb haast.’

‘Is het weer zover, dekselse meid?’ Hij klonk streng, maar op zijn gezicht stond inmiddels een grote glimlach. ‘Nou, vooruit. Maar doe voorzichtig, ik wil geen gaten in mijn dak!’

‘Dank u, meneer Paulussen!’ Panda klauterde verder. Ze liet zich aan de andere kant naar beneden glijden en aan de dakgoot verder zakken. Bijna thuis, net op tijd om...

‘O nee! Daar heb je hem al!’

Om de hoek van de toren verderop verscheen het paars van haar vaders gewaad. Hij beende snel en krachtig over het trottoir, met gebalde vuisten en een bars gelaat. Vonken vlogen van hem af als

vliegen van een drol. Als hij langs de ramen in de straat liep, klaptten de luiken vanzelf dicht. Vogels vluchtten van hem weg en een vlag zakte slap aan zijn stok, alsof zelfs de wind liever een blokje om maakte dan Kaldilin te trotseren.

Panda slikte een keer. Vader was altijd al streng tegen haar, maar als hij haar in dit humeur buitenshuis zou treffen, terwijl ze aan haar huiswerk hoorde te zitten... Ze moest er niet aan denken! Ze zou zeker de rest van het jaar huisarrest krijgen, met een magisch alarm of *tovergrendel* om haar op haar plaats te houden. Haar stiekeme expedities naar de uithoeken van Eteria zouden voorgoed voorbij zijn.

‘Poep! Hij is al op de Stompebrug! Dat halen we nooit!’

Er zat niets anders op dan te kiezen voor de kortste weg: de enge krakkemikkige overbrugging, meer plank dan brug. Het rotte hout kraakte en kreunde aan alle kanten, maar ze had geen tijd om bang of voorzichtig te zijn. Rennend stak ze over naar de woontoren met het platte dak waar ze woonde. Ze sprong snel uit het zicht en holde naar de achterkant van het huis. Daar duwde ze het raam van haar kamer gemakkelijk open – het zat tenslotte niet op slot. Vlug klom ze naar binnen.

Een meisjeskamer van een dertienjarige. Er stond een bed met een gehaakte spreid en knuffels aan het voeteneinde. Het smalle bureautje tegen de muur was bedolven met boeken, papieren en ganzenveren met inkt in verscheidene felle kleuren – zuurstokroze en appelgroen, maar geen blauw of zwart. Op de plank boven het bureau stonden allerlei make-up-potjes en parfumflesjes. Daar vond Panda weinig aan, maar ja, die kreeg een meisje van haar leeftijd nou eenmaal op haar verjaardag. Aan de muren hingen posters van operasterren, vooral van Pyton Bot, de waanzinnig knappe hoofdrolspeler van *Verdwaalde Rosalinde*. Op de deur van de kleerkast hing de mooiste: een zeefdruk waarop Pyton de toeschouwer zwoel

aankeek.

‘Je ben laat, meissie,’ klonk een geniepig stemmetje vanachter de klerkast. Het stemmetje klonk alsof iemand zijn neus dichthield bij het praten.

‘Zo komp die ouwe thuis,’ zei een ander, met vrijwel hetzelfde nasale stemgeluid.

‘Ik zag hem buiten al aankomen.’ Panda schoof de gespen om haar buik los en tilde Mam van haar rug in haar hok. De schildpad kroop meteen naar de voederbak en begon zich tegoed te doen aan een blaadje sla. ‘Jullie verraden me niet, hè?’

‘Jou verraden an die ouwe flutscheerder? Wat denk je wel van ons?’ zei een derde.

‘Dat jullie kwaadaardige duivelse wezentjes zijn, die iets te veel met duistere magie klooiën?’

‘Ze heb ’n punt.’

‘Goed, goed. Maar ’k verraad m’n toekomstige bruid toch nie?’

‘Ik? Jouw toekomstige bruid?’ Panda lachte. ‘Ik ben een beetje jong om te trouwen.’

‘k Ben onsterfelijk. ’k Ken wachten.’

‘Sorry, Droes. Het leeftijdsverschil is te groot.’

Droesmijten. Panda wist niet hoeveel zich er precies in hun huis ophielden, omdat ze zich nooit lieten zien en allemaal vrijwel hetzelfde klonken, maar het waren er zeker vier. Ze hadden de holle wanden en kruipruimtes in de woning betrokken na het ongeluk dat haar vaders werkplaats in puin had gelegd, nu zo’n jaar geleden. De kwelgeestenplaag was vooral voor vader vervelend, want de droesmijten hadden het op hem voorzien. Ze leken Panda wel te mogen en af en toe luisterden ze zelfs naar haar. Haar hun namen geven deden ze niet, omdat namen blijkbaar belangrijk waren bij duistere magie. Omdat ze hen niet uit elkaar kon houden noemde Panda ze allemaal Droes.

Panda kon het rothumeur van haar vader altijd peilen aan de klap waarmee de voordeur dichtsloeg. Ditmaal een luide slag, die galmde door het huis en de ramen deed trillen. Dat was niet best: vibrerende ramen waren een 8,3 op PSVB². Ze had al geen zin in haar lessen, maar nu zag ze er huizenhoog tegenop.

Snel vluchtte ze naar de stoel achter haar bureautje. Ze opende het boek bij de boekenlegger en haalde een beschreven velijnpapierje uit een la. Hopelijk zou vader niet doorhebben dat ze al de hele week dezelfde aantekeningen gebruikte.

‘Panda! Ik ben wedergekeerd!’ De deur vloog open en vader kwam binnen.

‘Vader! Ben je daar al?’ Panda probeerde haar ademhaling te controleren en kneep haar ogen tot spleetjes, alsof ze al uren aan het lezen was. Ze draaide zich om in de stoel, er zorg voor dragend dat haar geschaafde knieën uit zicht bleven. Ze wreef theatraal in haar ogen. ‘Is er iets gebeurd? Je kijkt zo boos...’

Op Kaldilins voorhoofd stond een diepe frons en zijn ogen spuwden vuur. Zijn haren stonden alle kanten uit van de staticiteit, die vaker werd opgewekt door magiërs in een slecht humeur. Vonken knetterden in zijn sik.

‘Ik ben gallisch!’ zei hij. ‘Maar jou treft geen enkele blaam, dochter. Het is die helleveeg, dat loeder... dat *secret* van een Alcinara! Ze steelt mijn proefresultaten, plagieert mijn uitvindsels en laat ze doorgaan voor haar eigen. Ze is een spionne, een dievegge en een booswicht!’

‘Niet schelden vader, dat is niet netjes.’ Panda sloeg het boek dicht en ruimde het bureaublad wat op, om haar vader maar niet aan te hoeven kijken. Ze had kriebels in haar buik, zoals altijd als ze loog. ‘Mevrouw Alcinara doet nu eenmaal onderzoek naar dezelfde disciplines als jij. Het is logisch dat jullie met dezelfde resultaten komen.’

‘Nee, nee, nee, ze heeft me bestolen. Dat kán niet anders! Ze heeft het al eens eerder gedaan en ze gaat het vast nog eens proberen.’ Vader streek over zijn sik en kreeg een statische schok.

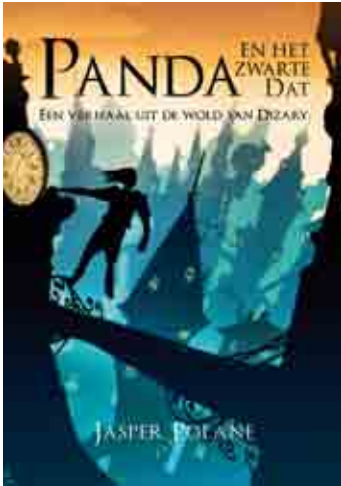
‘Je hebt gewoon een slechte dag gehad,’ zei Panda sussend. ‘Daar heeft niemand schuld aan.’

Vader balde zijn vuisten en wapperde zijn armen in het rond. ‘Zij heeft er schuld aan! Alcinara de heks, de... de...’ Hij hield zich in en in plaats van te schelden zei hij: ‘Ik moet mijn werkplaats beter beveiligen. Ze mag verder geen van mijn briljante toversels in handen krijgen. Mijn projecten moeten beschermd worden tegen die sloer... Ik bedoel, tegen dat vrouwspersoon. Nieuwe valstrikken! Nieuwe bezweringen! Nieuwe banningen!’

‘Zal ik je helpen?’ vroeg Panda opgewekt. Ze had opeens goede hoop dat de lessen niet door zouden gaan. Ze hielp haar vader liever met het zetten van valstrikken. Wist ze tenminste meteen waar die zich bevonden.

‘Dat is een uitstekend idee. Maar eerst is het tijd voor je lessen. We willen immers niet dat je educatie eronder lijdt!’ Hij legde zijn handen op haar schouders. ‘Nu, laat me je opdrachten zien.’

Poep, toch nog de klos!

Lees vlug verder in het
echte boek!

CHECK SITE